

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

26 Νοεμβρίου 2006
Κυριακή ΙΓ΄ Λουκᾶ (Λουκ. ιη΄, 18-27)

Ἡ φιλαργυρία καὶ ἡ φιλοχρηματία εἶναι ἓνα μεγάλο ἀνθρώπινο πρόβλημα καὶ μιὰ φοβερὴ καὶ μεταδοτικὴ ἀρρώστια. Μιὰ κατάσταση, ποὺ ἂν δὲν προσέξουμε, μπορεῖ νὰ μεταβληθεῖ σὲ ὑπαρξιακὴ φυλάκιση καὶ ἀσφυκτικὸ ἐγκλωβισμό.

Γι' αὐτὸ στὸ σημερινὸ Εὐαγγέλιο ἡ Ἐκκλησία ἐπιθυμεῖ νὰ μᾶς πεῖ τὴν ἀλήθεια καὶ νὰ μᾶς δείξει τὸν τρόπο ποὺ μπορούμε νὰ φυλαγόμαστε καὶ νὰ διασώζουμε τὴν ὑπαρξή μας.

Μᾶς καλεῖ νὰ γίνουμε τηρητὲς τοῦ λόγου τοῦ Χριστοῦ πὼς «ὅσα ἔχουμε νὰ τὰ μοιράσουμε στοὺς φτωχοὺς γιὰ νὰ ἀποκτήσουμε θησαυρὸ οὐράνιο», καὶ ὄχι νὰ τραποῦμε σὲ φυγὴ μπροστὰ στὸ βαρὺ καθῆκον μας· νὰ περιπέσουμε σὲ λύπη, ὅπως ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου.

«Ἐκεῖνος, ὅταν ἄκουσε ἐτοῦτα τὰ λόγια, ἔπεσε σὲ μεγάλη λύπη γιατί ἦταν πάρα πολὺ πλούσιος», σημειώνει τὸ ἱερὸ κείμενο τοῦ εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ. Καὶ ἔτσι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς, ἐνῶ εἶχε τὴ δυνατότητα γιὰ τὸ μεγάλο καλὸ, ἐντούτοις αὐτὴ τὴ δυνατότητα τὴν μετατρέπει σὲ ἀδυναμία.

Ἐνῶ μπορούσε νὰ εἶχε ἐξασφαλισμένη τὴν εἴσοδό του στὴ Βασιλεία τοῦ Χριστοῦ, μὲ τὴν φιλαργυρία καὶ φιλοχρηματία του κλείνει γιὰ πάντα τὴν πόρτα της καὶ μένει ἀπ' ἔξω.

Γι' αὐτὸ ὁ Χριστὸς γνωρίζοντας ὅλη αὐτὴ τὴν ἀνθρώπινη στάση ἔναντι τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν καὶ τὴν στενότατη σχέση μ' αὐτά, εἶπε τό «πόσο δύσκολο πρᾶγμα εἶναι ὁ πλούσιος νὰ μπεῖ στὴ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν».

Ἄν προσέξουμε ὅμως καλύτερα σ' αὐτὰ τὰ λόγια, θὰ παρατηρήσουμε πὼς ὁ Χριστὸς δὲν κλείνει τὴν πόρτα τῆς Βασιλείας Του σὲ κανένα. Ἔτσι δὲν εἶπε πὼς εἶναι ἀδύνατο, μὰ πὼς εἶναι δύσκολο. Τὸ ὅτι δὲ εἶναι δύσκολο διαφαίνεται ἀπὸ τὸ γεγονὸς πὼς ὁ πλοῦτος εἶναι ἓνας δυνατὸς πειρασμὸς, ποὺ καταντάει μιὰ καθαρὴ λατρεία καὶ ἀγάπη πρὸς τὸ χρῆμα. Εἶναι δηλαδὴ μιὰ εἰδωλολατρεία στὸ Θεὸ μαμωνᾶ, στὸ χρῆμα καὶ τὸν πλοῦτο.

Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ μᾶς διαφεύγει ἴσως, εἶναι τὸ γεγονὸς πὼς τὸ εἶδωλό μας, ὁ πλοῦτος, εἶναι

Ένας θεός ψεύτικος και άπατηλός. Γιατί μπορεί να υπάρχει σήμερα, και αύριο χάνεται, σβήνει, εξαφανίζεται. Ένω σήμερα χαιρόμαστε για τα πλούτη μας, αύριο τα βλέπουμε να γλιστρούνε από τα χέρια και να μάς φεύγουν. Και το σπουδαιότερο, ότι τις περισσότερες φορές άδυνατούμε να κάνουμε κάτι. Αυτό είναι τελικά ή τραγικότητα και ή απογοήτευσή μας!

Έτσι ή φιλαργυρία και ή φιλοχρηματία μας μάς οδηγούν σε μιὰ θλιβερή κατάσταση που μάς γεμίζει άπελπισία. Είχαμε άλλωστε εκεί στηρίξει πολλά· την ίδια τη ζωή μας· και βλέπουμε μέσα σε ελάχιστο χρόνο όλα να κρημνίζονται και να διαλύονται.

Γνωρίσαμε σ' αυτή τη ζωή πολλούς με πλούτη και δόξες. Ξαφνικά τα έχασαν όλα· τους «έφυγε ο Θεός τους και έμειναν στο δρόμο. Γιατί ο πλούτος είναι ένας ψεύτικος και άπιστος Θεός!». Και κάτι άλλο άκόμη· ο Χριστός όταν μιλούσε για το πόσο δύσκολη είναι ή είσοδος των πλουσίων στη Βασιλεία Του, δέν έννοούσε μονάχα αυτή στην αίωνιότητα. Μα και έτούτη, που διανύουμε σ' αυτή τη ζωή, δηλαδή την Έκκλησία Του.

Σ' αυτή δέ την Έκκλησία, οι περισσότεροι Χριστιανοί δέν είναι οι πλούσιοι και οι κατέχοντες. Αυτοί έχουν προσκολληθεί στα πλούτη τους, σ' αυτά που κατέχουν. Τα έχουν κάνει θεό τους και έτσι ξεγελούν τους έαυτούς τους.

Έτσι δέν την χρειάζονται άσφαλώς την Έκκλησία. Έχουν την δική τους βασιλεία, το δικό τους θεό. Γι' αυτούς ή Έκκλησία είναι καλή και ίσως είναι άνεκτή, για να παρηγορεί τους πτωχούς και να τους δίνει έλπίδες! Όμως αντίθετα στα όσα αυτοί πρεσβεύουν, ή Έκκλησία του Χριστού είναι χώρος έξαγνισμού των πάντων και σωτηρία δική μας. Έκει μέσα έχουν θέση όλοι, και οι πλούσιοι και οι πτωχοί, γιατί όλοι βρίσκουν το σκοπό της ύπάρξεώς τους και καλούνται να τον ύπηρετήσουν με πιστότητα και δικαιοσύνη.

Άγαπητοί άδελφοί, μην κάνουμε και έμεϊς το λάθος να νομίζουμε τον πλούτο εύτυχία, μήτε όμως και δυστυχία. Ούτε το ένα ισχύει ούτε το άλλο, γιατί το ίδιο πράγμα στα ανθρώπινα χέρια γίνεται είτε εύτυχία είτε δυστυχία.

Χρειαζόμαστε λοιπόν προσοχή μην όλισθήσουμε στο χώρο της φιλαργυρίας και φιλοφρηματίας. Γιατί ο πλούτος ένέχει κινδύνους πολλούς και πρέπει να γνωρίζουμε να τους ξεπερνάμε. Να γνωρίζουμε δηλαδή τον τρόπο που έμεϊς θα κουμαντάρουμε τον πλούτο όπως πρέπει και όχι αυτός να μάς τραβάει από την μύτη.

Άλλά τελικά ό,τι και αν είμαστε, είτε πλούσιοι είτε πτωχοί, ένα είναι το ζητούμενο· να έχουμε άγάπη και πίστη προς το Θεό και άγάπη προς τους άλλους ανθρώπους.

Ἄν ἔτσι πορεύομαστε στὴ ζωὴ αὐτή, τότε θὰ γνωρίσουμε πῶς νὰ χρησιμοποιοῦμε τὸν πλοῦτο μας καὶ πῶς ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ νὰ σηκώνουμε τὴ φτώχεια μας. Γιατὶ καὶ ἡ μιὰ περίπτωση καὶ ἡ ἄλλη εἶναι σύμφωνη μὲ τὶς ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ. Καὶ ταυτόχρονα μᾶς ἀνοίγει τὴν πόρτα, γιὰ νὰ μποῦμε καὶ οἱ μὲν καὶ οἱ δὲ στὴ Βασιλεία Του.

Ἀρχιμ. Ν.Π.

[dkpdf-button]